

Rolnummer 6471
Arrest nr. 19/2018 van 22 februari 2018

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 25/2 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, ingevoegd bij artikel 153 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie, gesteld door de Strafvorderingrechtbank Henegouwen, afdeling Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, de rechters L. Lavrysen, J.-P. Moerman, F. Daoût en T. Giet, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter E. De Groot, bijgestaan door de griffier F. Meersschant, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 29 juni 2016 in zake A.S., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 4 juli 2016, heeft de Strafvuiteringsrechtbank Henegouwen, afdeling Bergen, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is, aangezien de wet van 17 mei 2006, in artikel 22 ervan, het elektronisch toezicht definieert als een (andere) vorm van detentie, artikel 25/2 van dezelfde wet, zoals in werking getreden op 1 maart 2016, in zoverre het bepaalt dat het elektronisch toezicht niet wordt toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de veroordeelde niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk, niet discriminerend ten aanzien van de veroordeelden met een verblijfsrecht, en schendt het niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ? ».

Memories zijn ingediend door :

- A.S., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. N. Cohen, advocaat bij de balie te Brussel;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Renson, advocaat bij de balie te Brussel.

A.S. heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 13 december 2017 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en A. Alen te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 17 januari 2018 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 17 januari 2018 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

A.S. zit thans de straffen uit waartoe hij is veroordeeld. In zijn hoedanigheid van vreemdeling heeft hij geen recht op verblijf, aangezien hij op 19 december 2014 het voorwerp heeft uitgemaakt van een uitzettingsbesluit waarvan hem op 7 januari 2015 is kennisgegeven. Sinds 5 augustus 2012 voldoet hij aan de wettelijke voorwaarden om elektronisch toezicht te verkrijgen. Luidens artikel 25/2 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuiteringsmodaliteiten, zoals het is ingevoegd bij artikel 153 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie, kan het elektronisch toezicht echter niet worden toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de veroordeelde niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in België.

De strafuitvoeringsrechtbank van de Rechtbank van eerste aanleg Henegouwen, waarbij het verzoek om elektronisch toezicht vanwege A.S. is ingediend, merkt op dat vóór de voormelde wetswijziging niet bleek dat de ministeriële beslissing tot uitzetting van de veroordeelde een « tegenaanwijzing » kon vormen voor het toekennen van een maatregel van elektronisch toezicht, waarbij die laatste, volgens hem, slechts een meer constructieve strafuitvoeringsmodaliteit was, dat wil zeggen een andere vorm van detentie. De verwijzende rechter vergelijkt dan de situatie van een dergelijke veroordeelde met die van een veroordeelde vreemdeling die zich niet in een illegale situatie bevindt en die het voordeel van de in het geding zijnde maatregel kan genieten, en stelt derhalve aan het Hof de hierboven vermelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1. A.S. is van mening dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

A.2. De Ministerraad is van mening dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

- B -

B.1. Op de datum van het vonnis waarbij de prejudiciële vraag is gesteld, was bij artikel 153 van de wet van 5 februari 2016 « tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie » in de wet van 17 mei 2006 « betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten » een nieuw artikel 25/2 ingevoegd, dat bepaalde :

« De beperkte detentie, het elektronisch toezicht en de voorwaardelijke invrijheidstelling worden niet toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de veroordeelde niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk ».

B.2. Het verwijzende rechtscollege stelt aan het Hof een vraag over de bestaanbaarheid van de voormelde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij niet erin voorziet dat het elektronisch toezicht aan een veroordeelde vreemdeling kan worden toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de veroordeelde niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.

B.3. Bij zijn arrest nr. 148/2017 van 21 december 2017 heeft het Hof de in het geding zijnde bepaling vernietigd.

De prejudiciële vraag is derhalve zonder voorwerp geworden.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag is zonder voorwerp.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 februari 2018.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels